

jorns en que besà per derrera vegada aquells rostres, ja blanchs y frets com el marbre!

Primer fou son pare de qui 's despedí y ¡ab quina trista resignació li ensenyava sa mare aquella oració que més tart hagué de dirigir á tots dos!..... ¡pobre Mercé! als pochs dies d'esser orfa de pare, fou cridada des de 'l llit de sa mareta, qui bessantla ab amorosa recansa y possantli un anell al dit, li digué ab confosa veu:

—M'en vaig á reunir-me ab ton pare; ell fou qui 'm donà aquest anell; conserval sempre y prometme que may te 'l treurás pera possarnhi un altre qualsevol d' que t' ofereixin; —y ella ho prometé, quedantse-li graba des aquestes paraules, sens entendre son verdader significat.

Després y já cuberta ab lo negre mantell de la doble orfanesa, se la endugueren sons oncles, ab qui are estava, els quals foren sempre, per ella, molt carinyosos. Més, la Mercé, en mitj de totes les comoditats, sentia cada dia més buydor en son cor, anyorava cada dia més y més aquells sers que no existian..... en una paraula ab son cor rublert de sentiments y mancada d'esbarjo, necessitava estimar, y fins ara, ni en sos oncles, ni en ses amigues, ni en ningú havia lograt trovar qui li omplenés aquella buydor que tant l' entristia.....

El vent continuava jugant manyagosament ab les fulles dels arbres y gronxant ab suavitat les fiors, de qual perfúm s'apoderava pera escamparlo per l' ambient; el salt d'aygua, que la mà del home havia artísticament colcat en mitj del jardí, feya rebotrer ab furia l'escumós líquit contra 'l tranquil llach; els ocellets, tot anantsen á joch, xarrotejaban ab melodiós accént y tots aquets brugits del ayre, del aygua dels ocells, se ba-

rrejavan en armoniós concert d' infinita melangia..... més la Mercé, abstracta en sos profonts recorts, no veya ni sentia res al seu voltant, sa memoria havia repassat já tots els anys de sa existencia, y ara, pensánt en el present, duges llágrimes brollaren de 'ls negres ulls y rodolaren cara avall fins anar á caurer dessobre la feyna que tenia entre mans y que descansava sobre els genolls tota aquella tarda.

—¿Perqué ploras Merceneta? — Sentí que li deya una veu coneguda que la feu estremir de goig portant á son abatut semblant una expreició d'intens plaher; y son cosi, que no era altre el que l'havia interrompuda en sa trista meditació, se li assegué al costat y li digué algunes paraules, pocas, pero tan tendres y tan dolces, que se li endinzaren fins al cor ennegantla en onades de pura felicitat, semblantli qu' aquells breus mots li omplian la buydor de son esperit y oblidant en aquells moments tota la munió de recorts que com á espessa nuvolada enfosquian son cor, sospirà ab un joyós plaher fins al eshores desconegut per ella.

En Joanet, animat per la favorable expreició de sa cosina, li presentá d' un anell, dientli ab tremlosa veu:

—¿Me 'l vols acceptar?

De sopte vegé la Mercé allunyarse l' alenada de dicha que per un moment l'havia acariciada y li semblá que tornava á voltejarla aquell vent esglayador, més terrible encare que abans, porque ara se'n portava en son ferestech esbufech un altra esperansa desvanescuda, y duya un nou pés de gel pera son pobre cor. S' aixecá y rebujantli suaument la ofrena, exclamá ab un crit de desesperat amor, pero tambe de ferma voluntat:

—No 'l puch acceptar, com tampoch puch acceptar tes paraules; —y 's girá